Lietas Nr. C19055214
Lietas arhīva Nr. C-0552-14/1

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Kuldīgā 2014.gada 26.septembrī

Kuldīgas rajona tiesa šādā sastāvā
tiesnese Anita Simsone

rakstveida procesā izskatīja civillietu akciju sabiedrība /Nosaukums A/ (turpmāk prasītāja) maza apmēra prasībā pret /pers. B/ (turpmāk atbildētājs) par parāda piedziņu.

APRAKSTOŠĀ DAĻA.

Prasītāja cēlusi tiesā maza apmēra prasību pret atbildētāju, kurā lūdz piedzīt no atbildētāja par labu prasītājai aizdevuma pamatparādu 1184,67 *euro,* līgumiskos procentus 428,94 *euro*, likumiskos procentus 226,18 *euro*), līgumsodu 1184,67 *euro*.
Prasība pamatota ar Civillikuma 1587., 1589, 1716., 1717., 1720.panta 2.punktu, 1753., 1756., 1762.panta l. punktu, 1764, 1811., 1943., 1946.panta pirmo daļu.

Prasībā norādīts, ka 2007.gada 5.aprīlī starp prasītāju un atbildētāju noslēgts Patēriņa kredīta līgums Nr. PTK-005517 (turpmāk-līgums), saskaņā ar kuru atbildētājam piešķirts patēriņa kredīts EUR 1422.87 (Ls 1000), apmērā ar procentu likmi 21,00 % gadā un ar atmaksas termiņu 48 mēneši.

Saskaņā ar līguma maksājumu grafiku atbildētājam bija jāveic maksājumi līdz katra mēneša 25.datumam, nodrošinot, lai maksājumu grafikā norādītajos datumos atbildētāja kontā ir pietiekošs atlikums patēriņa kredīta atmaksas un/vai procentu samaksas maksājumu veikšanai.

Saskaņā ar līguma 8.1.punktu, par termiņā neatmaksātu patēriņa kredītu un/vai nesamaksātiem procentiem atbildētājam jāmaksā prasītājai līgumsods 0,3% dienā, ko aprēķina no termiņā nesamaksātās summas. Līguma 8.2.punkts nosaka, ka līgumsoda samaksa neatbrīvo atbildētāju no līgumā noteikto saistību izpildes.

Prasītāja paskaidro, ka atbildētājs nav pildījis saistības, jo nav nodrošinājis, lai maksājumu grafikā norādītajos datumos, viņa kontā ir pietiekošs atlikums patēriņa kredīta maksājumu veikšanai.

Pēdējais maksājums ir saņemts 2008. gada 20.maijā 47,78 euro apmērā.

Prasītāja norāda, ka līguma 9.1.1.apakšpunkts nosakot, ka atbildētājam ir pienākums atmaksāt saņemto kredītu, samaksāt procentus un pienācīgi izpildīt citas līgumā minētās saistības. Savukārt līguma 9.1.2,apakšpunkts nosaka, ka atbildētājam ir pienākums nodrošināt, lai maksājumu grafikā norādītajos datumos atbildētāja kontā ir pietiekošs atlikums patēriņa kredīta atmaksas un/vai procentu samaksas maksājumu veikšanai.

Prasītāja lūdz piedzīt līgumiskos procentus par laika periodu no 2008.gada 25.aprīļa līdz 2011.gada 25.aprīlim 428,94 euro.

Prasītāja lūdz piedzīt līgumsodu par laika periodu no 2008.gada 25.maija līdz 2011.gada 25.aprīlim 1184,67 euro.

Tā kā atbildētājs līdz 2011.gada 25.aprīlim, kas ir līguma galīgais atmaksas termiņš, neesot veicis pilnīgu piešķirtā patēriņa kredīta atmaksu, kā arī vēl joprojām nav veicis pilnīgu piešķirtā patēriņa kredīta atmaksu, prasītāja uzskata, ka viņai ir tiesības aprēķināt un pieprasīt no atbildētāja likumisko nokavējuma procentu (seši procenti gadā) samaksu par laika periodu no 2011.gada 26.aprīļa līdz 2014.gada 12.jūnijam no neatmaksātās patēriņa kredīta pamatsummas, kas veido 226,18 euro.

Prasītāja nav lūgusi lietu skatīt mutvārdu procesā.

2014.gada 7.jūlijā (lietas 28.lapa) tiesa atbildētājam uz deklarēto dzīves vietu (lietas 30.lapa) nosūtījusi prasības pieteikumu un aicinājusi 30 dienu laikā iesniegt tiesā paskaidrojumu veidlapu.

Tiesā atbildētāja paskaidrojumi nav saņemti, atbildētājs nav pieteicis lūgumu lietu skatīt mutvārdu procesā.

Civilprocesa likuma 56.panta piektā daļa noteic, ka tiesas dokumentus fiziskajai personai piegādā pēc tās deklarētās dzīvesvietas adreses, bet gadījumos, kad deklarācijā norādīta papildu adrese, — pēc papildu adreses, ja vien fiziskā persona tiesai nav norādījusi savu adresi, pēc kuras veicama saziņa ar tiesu. Fiziskajai personai ir pienākums būt sasniedzamai tās deklarētajā dzīvesvietas adresē, deklarācijā norādītajā papildu adresē vai šīs personas norādītajā adresē saziņai ar tiesu.

Tiesa ņem vērā, ka bez deklarētās dzīves vietas, cita atbildētāja adrese tiesai nav paziņota.

Civilprocesa likuma 56.[1] panta otrā daļa noteic – tas, ka tiesas dokumenti ir piegādāti uz fiziskās personas deklarētās dzīvesvietas adresi, deklarācijā norādīto papildu adresi, fiziskās personas norādīto adresi saziņai ar tiesu vai juridiskās personas juridisko adresi un no pasta tiek saņemta izziņa par sūtījuma izsniegšanu vai dokumenti tiek nosūtīti atpakaļ, pats par sevi neietekmē dokumentu paziņošanas faktu. Prezumpciju, ka dokumenti ir izsniegti septītajā dienā no to nosūtīšanas dienas, ja dokumenti nosūtīti ar pasta sūtījumu, vai trešajā dienā no nosūtīšanas dienas, ja dokumenti nosūtīti ar elektroniskā pasta sūtījumu, adresāts var atspēkot, norādot uz objektīviem apstākļiem, kas neatkarīgi no viņa gribas bijuši par šķērsli dokumentu saņemšanai norādītajā adresē.

Ievērojot teikto, tiesa atzīst, ka atbildētājam tiesas dokumenti piegādāti likumā noteiktajā kārtībā un atbildētājs paskaidrojumus/iebildumus par prasību tiesai nav iesniedzis.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 250.^{25} panta pirmo daļu, ja puses nelūdz lietas iztiesāšanu tiesas sēdē vai tiesa neuzskata par nepieciešamu lietu iztiesāt tiesas sēdē, lietas par maza apmēra prasībām tiesa izskata rakstveida procesā, savlaicīgi paziņojot pusēm par datumu, kad sprieduma norakstu varēs saņemt tiesas kancelejā.

Ņemot vērā minēto un saskaņā ar Civilprocesa likuma 250.^{25} panta pirmo daļu, tiesa nolēmusi izskatīt lietu rakstveida procesā, nosakot, ka sprieduma norakstu varēs saņemt Kuldīgas rajona tiesas kancelejā 2014.gada 26.septembrī un 2014.gada 15.augustā nosūtījusi par to pusēm paziņojumu (lietas 46. lapa).

MOTĪVU DAĻA.

Novērtējot prasību, lietā esošos dokumentus, tiesa uzskata, ka prasība ir pamatota, pierādīta un apmierināma daļēji.

Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa noteic, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

2007.gada 5.aprīļa patēriņa kredīta līgums Nr./numurs/(lietas 9.lapa), pierāda, ka puses noslēgušas aizdevuma līgumu, ar kuru prasītāja atbildētājam aizdevusi Ls 1000 jeb 1422,87 euro.

Līgumā (lietas 9.lapa) puses vienojušās par aizdevuma atmaksas termiņu 2011.gada 25.aprīli, par kredīta atmaksas kārtību un procentiem, kuri maksājami par naudas lietojumu.

Maksājuma grafiks (lietas 10.lapa) un līgums (lietas 9.lapa) pierāda, ka puses vienojušās par to, ka atbildētājam ir pienākums atmaksāt kredītu un maksāt procentus par kredīta izmantošanu 21 % gadā, maksājumu grafikā noteiktā kārtībā, nodrošinot nepieciešamo naudas summu norēķinu kontā.

Maksājuma grafiks pierāda, ka atbildētājam kredīts bija jāatmaksā 48 mēnešu laikā, katru mēnesi maksājot 31,50 latus.

Konta Izraksts (lietas 11.lapa) pierāda, ka kredīts ieskaitīts atbildētāja kontā un tiesa atzīst, ka prasītāja savus pienākumus pēc līguma ir izpildījusi.

Parāda aprēķins (lietas 12.lapa) un atbildētāja iemaksu pārskats (lietas 14.lapa) pierāda, ka atbildētājs labprātīgi uzņemtās saistības pildījis līdz 2008.gada maijam, pēc kā, maksājumus vairs nav veicis.

Saskaņā ar Civillikuma 1402.pantu saistību tiesības rodas vai nu no tiesiska darījuma, vai no neatļautas darbības, vai pēc likuma.

Civillikuma 1934.pants nosaka, ka ar aizdevuma līgumu jāsaprot zināma daudzuma atvietojamu lietu nodošana īpašumā, ar pienākumu atdot saņemto tādā pašā daudzumā un tādas pašas šķiras un labuma lietās. Aizdevuma līgums ir reāllīgums. Līguma noslēgšanas obligāta sastāvdaļa ir naudas vai lietas nodošana.

Ievērojot teikto, tiesa atzīst, ka starp pusēm 2007.gada 5.aprīlī tika noslēgts tiesisks aizdevuma līgums, saskaņā, ar kuru atbildētājam bija pienākums līgumā norādītajos termiņos veikt saņemtā aizdevuma atmaksu, jo prasītāja savu pienākumu piešķirt atbildētājam naudas līdzekļus ir izpildījusi.

Izvērtējot minēto kopsakarībā, tiesa atzīst, ka starp pusēm 2007.gada 5.aprīlī izveidojās tiesiskas saistību/aizdevuma līguma attiecības, no kurām abām pusēm rodas tiesības un pienākumi.

Ievērojot teikto, tiesa atzīst, ka atbildētājam aizdevums bija jāatmaksā saskaņā ar pušu vienošanos, līdz saistību pilnīgai izpildei, veicot atbilstošus maksājumus, nodrošinot atbilstošu naudas summu, atbildētāja kontā un prasītājai nebija atbildētājs regulāri jābrīdina par pienākumu veikt kārtējo maksājumu.

Atbildētājam pildot aizdevuma līguma saistības bija jāvadās pēc labas ticības principa un imperatīvā noteikuma, ka tiesiski līgumi ir jāpilda.

Civillikuma 1425.pantā ir noteikts, ka saistība jāizpilda pilnā apmērā un nevienu nevar piespiest apmierināties tikai ar kādas saistības daļas izpildījumu, savukārt Civillikuma 1587.pantā noteikts, ka katrs tiesīgi noslēgts līgums uzliek līdzējam pienākumu izpildīt apsolīto.

Atbilstoši Civillikuma 1934.pantam, ar aizdevuma līgumu jāsaprot zināma daudzuma atvietojamu lietu nodošana īpašumā, ar pienākumu atdot saņemto tādā pašā daudzumā un tādas pašas šķiras un labuma lietās. Aizdevuma līgums ir reāllīgums. Līguma noslēgšanas obligāta sastāvdaļa ir naudas vai lietas nodošana. Tāpēc līguma saturu veido pienākums atdot aizdevumu (Civillikuma 1943.pants).

Parāda aprēķins (lietas 12.lapa) pierāda, ka atbildētājs labprātīgi uzņemtās saistības nav pildījis un nokavējumu pieļāvis, sākot ar 2008.gada maiju.

Parāda aprēķins pierāda, ka aizdevuma pamatparāda apmērs ir 1184,67 euro.

Tiesa atzīst, ka prasītāja ir pierādījusi aizdevuma pamatparāda summas apmēru un no atbildētāja par labu prasītājai ir piedzenams neatmaksātais pamatparāds 1184,67 euro.

Civillikuma 1946.pantā noteikts, ka parādniekam jādod procenti par aizdevumu, ja puses par to vienojušās.

Civillikuma 1762.panta pirmajā daļā noteikts, ka pienākums maksāt procentus izbeidzas pilnīgi ar galvenās saistības izbeigšanos. Savukārt, saskaņā ar Civillikuma 1811.pantu un 1812. pantu saistības tiesība izbeidzas, kad parādnieks pienācīgā kārtā to ir izpildījis, proti, atdevis parādu. Civillikuma 1425.pantā ir noteikts, ka saistība jāizpilda pilnā apmērā un nevienu nevar piespiest apmierināties tikai ar kādas saistības daļas izpildījumu.

Civillikuma 1759.pantā noteikts, ka procenti jāmaksā, arī bez noteiktas norunas, uz likuma pamata, par katru parāda samaksas nokavējumu, kaut arī parāds pats par sevi būtu bezprocentīgs; šādus procentus sauc par nokavējuma procentiem.

Tiesa uzskata, ka ar līgumu (lietas 12.lapa) ir pierādīts, ka atbildētājs ir apņēmies maksāt līgumiskos 21% procentus, tāpēc ievērojot teikto, tiesa atzīst, ka prasītāja pamatoti lūdz piedzīt līgumiskos procentus no 2008.gada 25.aprīļa (dienas ar kuru sākas saistību izpildes nokavējums) līdz 2011.gada 25.aprīlim, jo tad iestājas kredīta atmaksas termiņš – 428,94 euro apmērā, savukārt sākot ar 2011.gada 26.aprīļa prasītāja aprēķinājusi likumiskos procentus.

Likumiskie procenti aprēķināti par laika periodu no 2011.gada 26.aprīļa līdz 2014.gada 12.jūnijam no neatmaksātās patēriņa kredīta pamatsummas, kas veido 226,18 euro.

Tiesa uzskata, ka prasītāja pamatoti lūdz piedzīt līgumiskos un likumiskos procentus, jo atbildētāja rīcībā atrodas prasītājas kapitāls, turklāt pienākums dot līgumiskos procentus atbildētājai izceļas gan no līguma, gan likuma.

Ievērojot teikto, tiesa atzīst, ka no atbildētāja piedzenami līgumiskie procenti 428,94 euro par laika periodu no 2008.gada 25.aprīļa līdz 2011.gada 25.aprīlim un likumiskie procenti 226,18 euro par laika periodu no 2011.gada 26.aprīļa līdz 2014.gada 12.jūnijam.

Saskaņā ar Civillikuma 1652.panta pirmās daļas trešo punktu, parādnieka nokavējums ar visām tā sekām iestājas pats no sevis, kad viņš palaidis garām termiņu, kas nolikts izpildīšanai vai nu ar likumu, vai ar līgumu, vai arī pēc parašas.

Civillikuma 1716.pants nosaka, ka līgumsods ir pamatums, ko kāda persona uzņemas ciest sakarā ar savu saistību tajā gadījumā, ja viņa šo saistību neizpildītu vai neizpildītu pienācīgi un 1720.pants nosaka, kreditors var prasīt kā līgumsodu, tā arī līguma izpildīšanu:1) ja tieši tā bijis norunāts; 2)

ja līgumsods bijis norunāts ne tik daudz par neizpildīšanu vispār, kā par neizpildīšanu īstā laikā.

Civillikuma 1724.pants nosaka, ka, izbeidzoties galvenajai saistībai, izbeidzas arī pats no sevis tai norunātais līgumsods. Tādējādi pušu noslēgtais aizdevuma līgums izbeidzas tikai ar pilnīgu saistību izpildi, tas ir, kad aizņēmējs ir atmaksājis visu aizdevumu, norunātos procentus un līgumsodu.

Civillikuma 1717.pants nosaka, ka līgumsodu var pievienot katram līgumam un tā apmēru nosaka līdzēji, un tas nav aprobežots ar zaudējumu lielumu, kādi paredzami no līguma neizpildīšanas.

Civillikuma 1.pantā noteikts, ka tiesības izlietojamas un pienākumi pildāmi pēc labas ticības.

Juridiskajā literatūrā izteikts viedoklis, ka šis likuma pants nav patstāvīgs tiesību avots, bet tikai palīglīdzeklis likumu piemērošanā tur, kur tas izrādīsies par vajadzīgu, un tas nav domāts tiesiskās drošības satricināšanai. Pantā ietvertais princips par labo ticību nebūt neizslēdz uzticību likumam, kā arī uzticību līgumā brīvi dotam vārdam.

No likumu piemērošanas viedokļa, Civillikuma 1.pantā izteiktais labās ticības princips var būt svarīgs korektīvs gadījumos, kad likuma formālie izveidojumi īpatnējos lietas apstākļos noved pie kļūmīgām situācijām no taisnības un vispārības interešu viedokļa (*skat. senators O. Ozoliņš. Jaunā Civillikuma ievads. Raksti par Prezidenta K. Ulmaņa Civillikumu. Tieslietu ministrijas Vēstneša 1939.g. 1.burtnīcas pielikums. Tieslietu ministrijas izdevums, 1939, 4.-5.lpp.*)

Tiesa neapšaubāmi atzīst prasītājas tiesības aprēķināt un prasīt līgumsodu, tomēr ievērojot, ka atbildētājs ir patērētājs, tiesas pienākums ir izvērtēt pieprasītā līgumsoda samērīgumu.

Saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6.panta vienpadsmito daļu, tiesa, izšķirot strīdu vai veicot citas no ražotāja, pārdevēja vai pakalpojuma sniedzēja un patērētāja noslēgtā līguma izrietošās procesuālās darbības, izvērtē līguma noteikumus un strīda atrisināšanai attiecībā uz patērētāju nepiemēro līgumā ietvertos netaisnīgos noteikumus.

Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6.panta trešās daļas 4.punkts atzīst par netaisnīgiem līguma noteikumus, kuri uzliek patērētājam, kurš neizpilda līgumsaistības, neproporcionāli lielu līgumsodu.

Līguma izpildes termiņi aizdevuma līgumā bija stingri noteikti, tāpēc atbildētājs, palaižot garām aizdevuma atmaksas termiņu ir pieļāvis parādnieka nokavējumu un līdz ar to, viņam jāuzņemas ciest visas negatīvās sekas, kas izceļas no nokavējuma.

Līguma 8.1.punkts (lietas 9.lapa) pierāda, ka atbildētājs apņēmies par katru līgumā norādītās saistības izpildes kavējuma dienu maksāt prasītājai līgumsodu 0,3% apmērā no savlaicīgi nesamaksātās summas. Līguma 8.2.punktā puses vienojušās par to, ka līgumsoda samaksa neatbrīvo atbildētāju no līgumā noteikto saistību izpildes.

Izvērtējot prasītājas pieprasīto līgumsodu 1184,67 euro, tā raksturu un apmēru, tiesa uzskata, ka katrā darījumā līgumsodam jābūt taisnīgam un samērīgam. To nosakot un pieņemot, abām darījuma pusēm jārīkojas labā ticībā.

No prasības pieteikuma un parāda aprēķina ir redzams, ka atbildētājs saņemtā aizdevuma atmaksu izdarījis tikai līdz 2008.gada maijam, kas pēc tiesas ieskata, neliecina par atbildētājas rīcību labā ticībā.

Izvērtējot piešķirtā līgumsoda apmēru, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā pieprasītais līgumsods tiek vērtēts kā nesamērīgs.

Kā redzams no lietas materiāliem, tad piešķirtais līgumsods ir 0,3% no termiņā nesamaksātās kredīta summas par katru nokavēto dienu.

No līguma (lietas 9.lapa) redzams, ka tas noslēgts 2007.gada 5.aprīlī uz četriem gadiem. Līguma saistības pilnībā atbildētājam bija jāizpilda līdz 2011.gada 25.aprīlim. No maksājumu grafika (lietas 10.lapa) redzams, ka ikmēneša maksājums kopā ir 31,50 lati. No parāda aprēķina redzams, ka prasītājas aprēķinātais līgumsods 1184,67 euro veidojas laikā no 2008.gada maija, kur redzams, ka līgumsods par maija mēnesi aprēķināts 142,93 euro līdz 2009.gada martam. No 2008.gada maija līdz 2009.gada martam (periods par kuru aprēķināts līgumsods), līgumsoda apmērs desmit mēnešos ir jau sasniedzis pamatparāda apmēru.

Izvērtējot aprēķināto līgumsoda apmēru mēnesī ar ikmēneša maksājumu summu, tiesa atzīst, ka prasītājas aprēķinātais līgumsods ir nesamērīgi liels.

Ievērojot teikto, tiesa atzīst, ka tāds līgumsoda apmērs ir paverdzinošs attiecībā pret patērētāju un faktiski liedz atbildētājam varbūtējo iespēju parādu atlīdzināt pārredzamā termiņā, ar saprātīgām pūlēm gūstot godīgus viduvēja apmēra ienākumus algotā darbā. Tiesas ieskatā šāda apmēra soda sankciju piemērošana pēc būtības ir uzskatāma par netaisnīgu.

Turklāt, tiesa ņem vērā, ka prasītāja pati nav ievērojusi saprātīgus termiņus aizdevuma parāda atgūšanai, jo parāda aprēķins un prasītājas paskaidrojumi pierāda, ka atbildētājs saistības nepildīja un pēdējo maksājumu veica 2008.gada aprīlī, ievērojot teikto, tiesa atzīst, ka prasītājai tiesība vienpusēji izbeigt līgumu un prasīt aizdevuma parāda piedziņu, saprātīgi radās jau 2008.gada jūnijā.

No iesniegtajiem pierādījumiem redzams, ka prasītāja nav izmantojusi tiesības vienpusēji līgumu izbeigt un pieprasīt nekavējošu parāda piedziņu.

Lēmums (lietas 15.lapa) pierāda, ka parāda piedziņu saistību piespiedu izpildīšanas brīdinājuma kārtībā prasītāja uzsākusi tikai 2011.gada 8.septembrī. Izvērtējot teikto, tiesa atzīst, ka prasītāja pati nav rīkojusies kā rūpīgs saimnieks un parāda piedziņu nav uzsākusi nekavējoties, tūlīt pēc tam, kad atbildētājs sāka nepildīt saistības.

Tiesa atzīst, ka atbildētājam ir jācieš līgumsods par saistību nepildīšanu termiņā, tomēr tas ir samazināms līdz saprātīgam un samērīgam apmērām, neraugoties uz to, ka līgumsods tiek prasīts pamatparāda apmērā un par laika periodu, kad līgums bija spēkā.

Izvērtējot minēto kopsakarībā, tiesas ieskatā ir pamats piedzīt no atbildētāja līgumsodu 416,42 apmērā. Tiesa uzskata, ka šāds līgumsoda apmērs ir samērīgs ar atbildētāja pieļauto saistību izpildes kavējumu un samērīgs saprātīgam termiņam, kādā prasītāja varēja uzsākt parāda piedziņu.

Līgumsoda prasījums 768,25 euro apmērā, atzīstams par nesamērīgu un noraidāms.

Civillikuma 1838.pantā noteikts, ka samaksas izdarīšana jāpierāda tam, kas to apgalvo.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu, katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība, atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 96.panta piekto daļu, pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse.

Tiesai nav pamata apšaubīt prasītāja iesniegtos pierādījumus un prasības pieteikumā norādītos apstākļus par to, ka atbildētājs savas saistības nav izpildījis, jo atbildētājs pretējus pierādījumus nav iesniedzis, un iebildumus pret prasību nav cēlis, kā arī nav iesniedzis tiesā kvīti, kas pierādītu parāda samaksu.

Civilprocesa likuma 41.panta pirmajā daļā noteikts, ka pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses tās samaksātos tiesas izdevumus, proporcionāli apmierinātajai prasījumu daļai.

Līdz ar to, no atbildētāja par labu prasītājai piedzenama valsts nodeva par apmierināto prasības daļu 324,98 euro un izdevumi par tiesas pavēstu piegādāšanu – 4,70 euro.

Atbildētājam pamatparāda, procentu, līgumsoda, un tiesas izdevumu samaksa veicama AS /Nosaukums A/ kontā: /numurs/; SWIFT: LATB LV22, saistības pēc līguma Nr./numurs/.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 39.panta pirmo daļu un 42.panta pirmo daļu, no atbildētāja piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi (ar prasības pieteikuma noraksta un tiesas pavēstu piegādāšanu un izsniegšanu saistītie izdevumi), kuru uz sprieduma taisīšanas brīdi nesamaksātā daļa sastāda 1,50 euro.

Civilprocesa likuma 195.pants nosaka tiesai pienākumu, taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, sprieduma rezolutīvajā daļā norādīt prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt procentus, minot to apmēru.

Saskaņā ar Civillikuma 1765.pantu, ir nosakāmas prasītājas tiesības saņemt no atbildētāja likumiskos procentus – 6 % gadā no piedzītās parāda pamatsummas.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 204.[1] pantu, nosakāms, ka atbildētājam sprieduma labprātīgas izpildes termiņš ir 10 dienu laikā no sprieduma stāšanās spēkā.

REZOLUTĪVĀ DAĻA

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 5.pantu, 8.pantu, 41.panta pirmo daļu, 42.pantu, 56.pantu, 92.pantu – 96.pantu, 97., 189.pantu – 193.pantu, 195.pantu, 204.[1] , 250.[25], 250.[27] pantu, tiesa

nosprieda

piedzīt no /pers. B/, /personas kods/, par labu AS /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, pamatparādu 1184,67 euro (vienu tūkstoti viens simts astoņdesmit četrus euro un sešdesmit septiņus centus); līgumiskos procentus par laika periodu no 2008.gada 25.aprīļa līdz 2011.gada 25.aprīlim 428,64 *euro* (četri simti divdesmit astoņus euro un sešdesmit četrus centus); likumiskos procentus par laika periodu no 2011.gada 26.aprīļa līdz 2014.gada 12.jūnijam 226,18 *euro* (divi simti divdesmit sešus euro un astoņpadsmit centus); līgumsodu 416,42 euro (četri simti sešpadsmit euro un četrdesmit divi centi); valsts nodevu 324,98 euro (trīs simti divdesmit četrus euro un deviņdesmit astoņus centus) un izdevumus par tiesas pavēstu piegādāšanu – 4,70 (četrus euro un septiņdesmit centus).
Samaksu veikt AS /Nosaukums A/ kontā /numurs/.

Noraidīt AS /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/ prasību pret
/pers. B/, /personas kods/, daļā par līgumsoda piedziņu 768,25 euro (septiņi simti sešdesmit astoņi euro un divdesmit pieci centi) apmērā.

Noteikt, ka prasītājai ir tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos 6 % (sešus procentus) gadā no parāda pamatsummas.

Piedzīt no /pers. B/, /personas kods/, par labu valstij izdevumus par tiesas pavēstu piegādāšanu – 1,50 *euro* (viens euro un piecdesmit centi).

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 204.[1] pantu noteikt, ka atbildētājs spriedumu var izpildīt labprātīgi 10 dienu laikā no sprieduma stāšanās spēkā.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā apelācijas kārtībā no pilna sprieduma pieejamības dienas Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijai, sūdzību iesniedzot Kuldīgas rajona tiesā.

Tiesnese A.Simsone